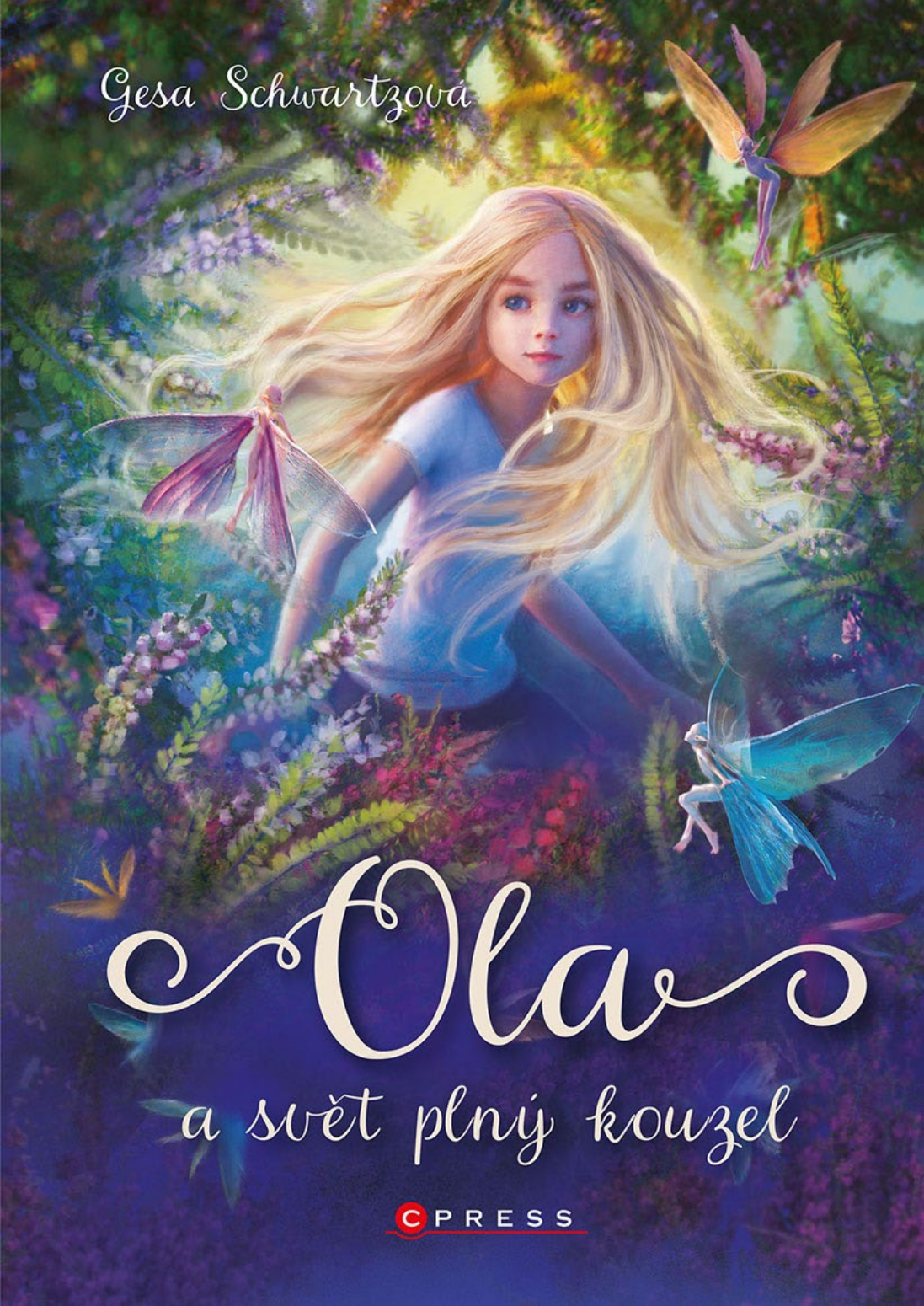

A vibrant, painterly illustration of a young girl with long, flowing blonde hair and blue eyes, wearing a light blue tunic. She is surrounded by lush green foliage and purple flowers. Three fairies with translucent wings are visible: one with orange and purple wings in the upper right, one with purple wings on the left, and one with teal wings in the lower right. The scene is bathed in a warm, golden light, creating a magical atmosphere.

Gesa Schwartzová

Olav

a svět plný kouzel

 PRESS

Ola a svět plný kouzel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Gesa Schwartzová
Ola a svět plný kouzel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ola

a svět plný kouzel

Gesa Schwartzová

Olav

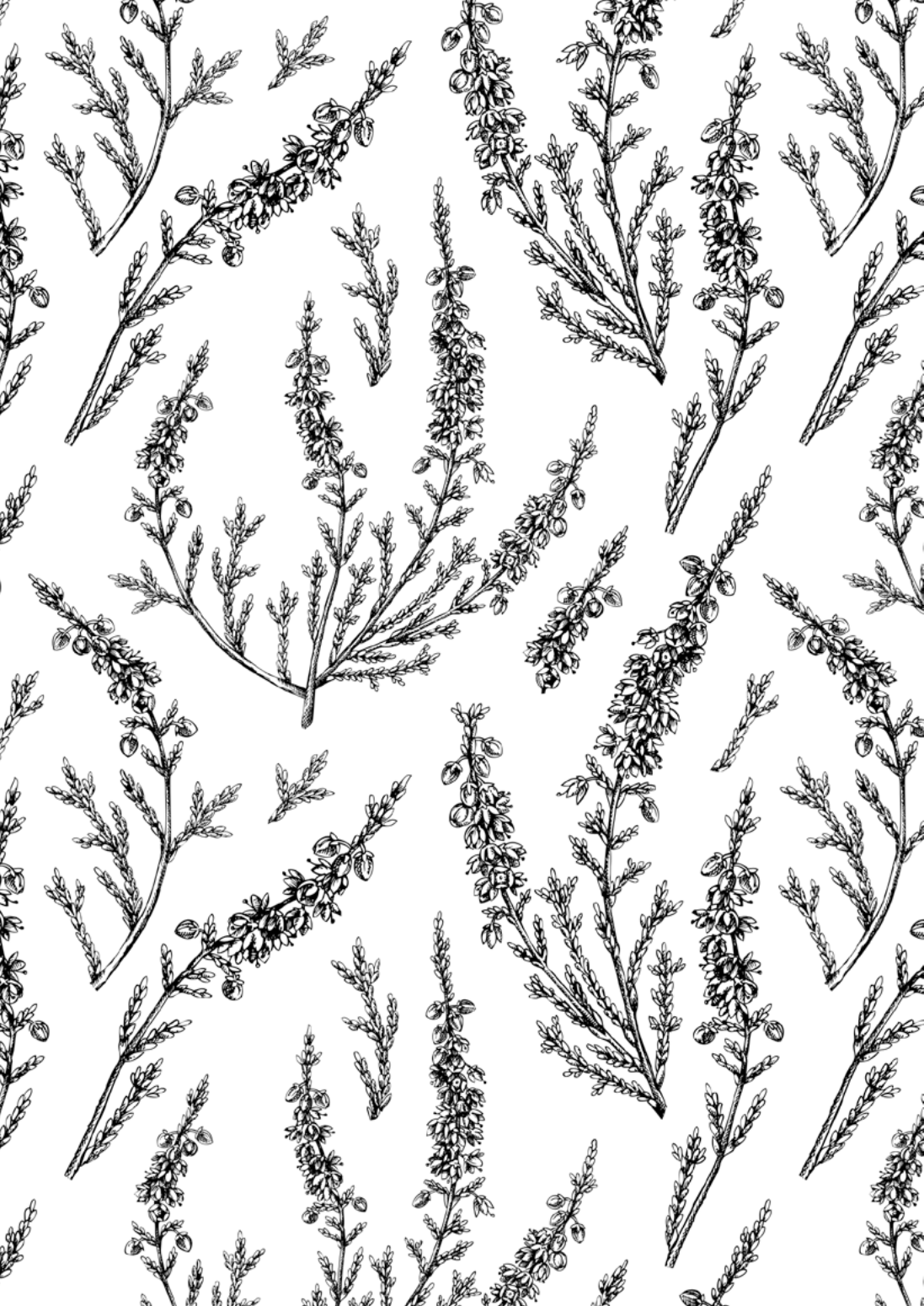
a svět plný kouzel

 PRESS

Obsah

Fantastický dárek	9
Vědunka	27
Černý jezdec	47
Vládce lesa	63
Hluboký jako moře	73
Za clonou	93
Eliášův oheň	109
Tajemství v květináči	125

Fantastický dárek

Když se Ola Löwensteinová vracela ze školy domů, nemohla uvěřit svým vlastním očím. Uprostřed ulice se válel troll a hlasitě chrápal. Byl skoro tak veliký jako malý žlutý dům, ve kterém bydlela se svými rodiči, a teď jí k němu úplně zatarasil cestu. Jeho rozčepýřené černé vlasy mu sahaly až na záda. Mohutné tělo se otřáslo pokaždé, když obr vydechl. Z pusy mu čouhaly dlouhé ostré zuby připomínající špičáky prasete divokého. Opravdu budil hrůzu. Každé normální

desetileté děvče by při pohledu na něj dostalo strach. Jenomže Ola Löwensteinová nebyla žádné normální děvče.

Oči měla inkoustově modré. Nos posazený v obličeji tak vyzývavě, jako kdyby patřil nějakému malému skřítkovi. Její dlouhé blondáté vlasy, padaly divoce přes ramena, když si je nezapletla do dvou copů jako zrovna teď. A strach při pohledu na tohoto trolla neměla už dávno. Na to ho vídala až příliš často, potají mu dokonce dala i jméno: Fridolín. Samozřejmě netušila, jestli se tak doopravdy jmenuje, protože s ní ještě nikdy nepromluvil. Normálně se schovával před lidmi v blízkém lese. Ale občas, když si přecpal břicho borůvkami, upadal náhle do hlubokého spánku. Ola ho už několikrát viděla, jak pokojně podřimuje na naprosto neuvěřitelných místech.

Jenomže teď už to trochu přehnal. Chrnět tady uprostřed ulice bylo nebezpečné. Jiní lidé totiž trolly nevidí, což ovšem nic nemění na tom, že se tento troll nyní rozvaloval přímo uprostřed vozovky. A když se člověk střetne s trollem – ať už pěšky, na kole, či v autě – není to nikterak zdraví prospěšné, tolik Ola věděla.

Jenomže takový trollí spánek je bohužel vyloženě hluboký. Nic a nikdo nemohl Fridolína vzbudit. Tedy... skoro nic. Existovala totiž jedna věc, kterou Fridolín baštil ještě raději než borůvky.

Ola se rozhlédla. Na to, co teď měla v úmyslu, nepotřebuje žádné svědky. A už vůbec ne tu příšernou Frederiku ze třídy, která ji už dlouhou dobu podezíravě sledovala. Společně se svou partou z házené si z ní ustavičně utahovala, a aby toho nebylo málo, bydlela tahle holka hned v sousedním domě. Ale teď naštěstí nebyl nikdo na obzoru. Ola si rychle sundala batoh, vytáhla z kapsy své červené bundy jeden lékořicový pendrek a vykročila k Fridolínovi.

Na tenhle trik s pendrekem přišla náhodou, když Fridolína potkala v lese poprvé – tenkrát pochodoval přímo naproti ní. Leknutím tehdy zahodila batoh a pelášila pryč, protože ze všech pohádkových knížek, které přečetla, věděla, že trollové si rádi smlsnou právě na malých dětech. Teprve, když byla od trolla dostatečně daleko, ohlédla se a uviděla, jak se Fridolín s hlasitým mlaskáním vrhá na její brašnu. Nevšímal si už ničeho jiného než lékořicových pendreků,

které z ní vylovil. A také nyní lačně zavěšil, když se k němu Ola s pendrekem v ruce přiblížila.

Fridolín voněl borůvkami, mechem... a tančícím sněhem. Ola tomu říkala *vůně magie*. Cítila ji už několikrát. Vždy, když se dostala do blízkosti bytostem jako byl Fridolín. Čarobýlkům, jak je nazýval tatínek. Tvorům, jež obyčejní lidé nevidí, se kterými však žijí bok po boku. Všechna stvoření, na než ostatní děti v Olině věku už dávno nevěří, která jsou však součástí jejich životů stejně jako vítr a déšť. Obvykle se Ola držela od těchto tvorů dál. Ale když vám obří troll zatarasí přístup domů, pak není vyhnutí.

Když Fridolín vydechl, ucítila Ola mocný závan a také onu výraznou borůvkovou vůni. Troll se s povzdechem posadil, oči měl ještě napůl zavřené. Dívka začala mávat lékořicovou tyčinkou ve vzduchu a pak se rozeběhla přes ulici směrem k lesu. Rozhazovala rukama, poskakovala a mávala, dokud Fridolín nezahlédl tu laskominu v její ruce. Konečně vyrazil. Země se pod Olinýma nohama začala třást. Ale teprve když Fridolín natáhl ruku, zahodila dívka ten pendrek co nejdál do lesa.

Fridolín se pustil za vůní lékořice jako pes, který větří kus salámu. Ola se usmála, jakmile uslyšela jeho spokojené mlaskání, když se pustil do své oblíbené cukrovinky. Je tak snadné učinit trolla šťastným.

Vtom se za ní ozvalo chichotání. Jestliže jí nenahnal strach tenhle troll, teď se jí mezi obočím vytvořila hluboká vráska. Ola se zhluboka nadechla a otočila se. Opodál stála Frederika obklopená svými přítelkyněmi.

„Kam se tak ženeš?“ Frederika k ní přiklusala se svou dívčí partou v závěsu. „Nechtěla bys nám ještě jednou ukázat ten svůj zvláštní taneček, který jsi předváděla před chvílí? Vypadal fakticky elegantně!“

Její kamarády vyprskly smíchy a Ola zatnula zuby. Co na to měla říct? Že může být Frederika ráda, že ji Fridolín nerozmáčkl nebo nesežral? To by ji ostatní měly teprve za blázna. Žádná normální holka nevidí trolly, kteří spí na ulici. Nevidí totiž *žádné* trolly. Takže to Frederice muselo připadat, že se Ola zbláznila, když se uprostřed ulice začala divně natrásat s lékořicovým pendrekem v ruce.

„Tak do toho!“ vyzvala ji Frederika. „Předved' mým kámoškám, co děláš, když se nikdo nedívá!“

Nikdo kromě tebe, měla Ola na jazyku, protože Frederika s velkou oblibou tajně šmírovala jiné lidi. Bohužel díky této své dost zvrácené zálibě Olu už několikrát přistihla při zdánlivě podivných činnostech. Když Ola ještě nevěděla, že čarobýlci většinou nemají zájem o kontakt s lidmi, snažila se s nimi tu a tam navázat hovor. A protože Frederika, stejně jako každé jiné děvče, tyto bytosti neviděla, nabyla dojmu, že Ola trpí samomluvou. Od té doby měla Olu za blázna a utahovala si z ní pokaždé, když se naskytla příležitost. Až do začátku letních prázdnin to Olu nijak zvlášť netrápilo, protože tu pořád ještě byla její nejlepší kamarádka Hanka. Ale ta odjela za svým tatínkem do jižního Německa a ona tu teď zůstala na všechno sama. A sama skutečně byla. Vždyť kdo by se chtěl kamarádit s bláznivou holkou?

„Nechceš si pokecat s tamhletím stromem?“ povo-

lávala na ni Frederika. „Určitě toho má hodně na srdci. Takových bláznů jako jsi ty už zažil jistě spoustu!“ A jako na povel spustily její kamarádky jednohlasně: „Ola je blázen! Ola je blázen!“

